

forvisset om, fordi jeg kender den højtærede Landbrugsministers Interesse for dette Spørgsmaal gennem en længere Aarrække, at han vil gøre, hvad han kan, for at skaffe de Midler, som virkelig her i højeste Grad ere nødvendige. Jeg tror ogsaa, at naar man virkelig har Villie dertil, vil man finde de nødvendige Midler.

Maatte jeg til denne Henstilling føje nogle faa Ord til det nye Ministerium og til den Programtale, som blev holdt af den højtærede Konseilspræsident. Jeg forstaar, det er Ministeriets Mening — det sagde de jo —, at holde bestemt paa deres Program: Nu skulde det vise sig, at vi fik en Regering, der vilde holde, hvad den havde lovet. Og jeg er ikke enig med det ærede Medlem fra Maribo (Chr. Reventlow), naar han forleden Dag talte om, at det var uheldigt med Programmer, fordi Programmerne bandt Folk. Jeg tror netop, det er udmærket godt, at vi binde os til, forpligte os til at gøre det, som ret og rigtig er, det, som vi efter vor bedste Overbevisning skyldte at gøre overfor det Land og det Folk, hvis Tjenere vi ere. Jeg tror, det er af den Slags Baand, om hvilke det hedder, at „jo stærkere de binder, des friere de gør“. Derfor sympatiserer jeg fuldstændig med, at dette Ministerium vil søge at gennemføre sit Program.

Konseilspræsidenten udtalte da, at Formaalet for Regeringens Arbejde vil alene være Nationens Ære og Fremgang. Jeg synes, det er udmærkede Ord, og hvis Regeringens Gerninger kunne komme til at svare til disse smukke Ord, spaar jeg den en god Fremtid. Det skulde for øvrigt glæde mig overordentlig meget, om det skulde vise sig, at Regeringens Gerninger kom til at svare til disse Ord. Men jeg indrømmer, at der kan være forskellige Meninger om, hvad der fører os til Ære og Fremgang, om de Midler, der anvendes, og om de Veje, man skal gaa. Og naar jeg nu kommer til at sige nogle Ord, som maaske kunne synes at være en Kritik overfor det ærede Ministerium, ønsker jeg, det maa blive opfattet som en virkelig velvillig Kritik.

Den højtærede Konseilspræsident sagde i sin første Tale, at hvis der skulde blive Uenighed mellem Rigsdag og Regering, vilde han ud til Vælgerne. Det var hans Tales Begyndelse, det var hans Tales Slutning, det fremkom ogsaa midt i Talen, det er flere Gange senere fremhævet af Konseilspræsidenten, og er blevet understreget af den højtærede Inden-

rigsminister. Dertil skal jeg nu sige, at jo oftere en saadan Tale fremsættes, desto mindre Virkning gør den. Man kan sige en god Ting saa tidt, at den bliver ganske virkningsløs. Den omtalte Bemærkning er alt for stærkt fremhævet, og derfor har den i Virkeligheden skadet Regeringen meget mere, end den har gavnet. Det giver ikke Respekt, ikke Frygt. Det er for øvrigt heller ikke ved Frygt, vi skulle opdrages, og det har sikkert heller ikke været den høje Regerings Mening. Hvis Regeringen derimod havde opløst Rigsdagen straks, vilde jeg have fundet dette naturligt. Ja, det vilde have været fuldstændig korrekt og forsvarligt, om Regeringen havde ønsket at blive klar over, om den havde et virkelig parlamentarisk Grundlag for sin fremtidige Virksomhed. Det vilde den have kunnet faa det bedste Vidnesbyrd om ved nye Valg. Derfor kunde jeg meget vel have tænkt mig, at Regeringen, straks den blev dannet, havde opløst Folketinget for at faa Sikkerhed for og Vished for, hvorledes Vælgerbefolkningen i Landet stillede sig til den. Men naar det var Regeringens Ønske at vise, hvad den vilde, gjorde den klogt i ikke at opløse straks. Jeg tror, at den nuværende Regering paa Grundlag af den Opposition, den har ført, umiddelbart inden den traadte ind i Regeringen, ikke vilde have haft de bedste Kort at gaa til Valg paa. Det ærede Medlem fra Holbæk (Rode) sagde i Gaar i sin Tale, at man skulde være blid i Formen, kraftig i Sagen. Det har ikke været den nu aftraadte Oppositions Maade at optræde paa. Den har ikke været blid i Formen. Det vil den sikkert selv indrømme. Om den nu er kraftig i Sagen, skal Fremtiden vise.

Naar den højtærede Konseilspræsident sagde, at han havde ønsket at danne et ensartet Ministerium, for at det ikke skulde slide sig op ved indbyrdes Strid, er jeg fuldstændig enig med ham i dette Formaal. Det er en rigtig Betragtning, at jo mere ensartet et Ministerium er, desto stærkere er det i Virkeligheden. Hvorvidt dette Ministerium er i særlig Grad ensartet, har været Genstand for Tvivl fra forskellige Medlemmers Side, og man har i saa Henseende omtalt baade Kultusministerens og Forsvarsministerens Fortid. I smuk Harmoni med denne Ensartethed staar det ganske vist heller ikke, at Regeringspartiet her i Salen skulde tage Afstand fra Finansministeren i et Hovedspørgsmaal. Det er saa meget mærke-